

Reuerendi Patris P. Hieremiæ Drexelii e Societate Iesu Opera omnia

Duobus nunc Voluminibus comprehensa, & libellis ante hac non editis
aucta ; Illvstrata, Indicibvs Moralibus, Locorum S. Scripturæ, Capitalium
Mysteriorum fidei, Rerum, & Concionum quouis anni tempore habendarum
; Congestis Et Compositis Methodo prorsus, alijs Auctoribus inusitata ; Sed
Theologis ...

Indicibvs Illvstratvs Et Avctvs Concionatoriis

Drexel, Jeremias

Antverpiæ, 1643

Sect. I. Expenduntur voces: Hodie mecum eris.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-77031](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-77031)

corio, holoserico admetiar, qualem mihi cubitalem regulam attuleritis: Si brevis sit vestra regula, brevis erit & ulna mea: Si vero regulam adfereris longam, non minus longam refereris ulnam. Ita planè Deus amarissimè: Talem me geram erga vos, quales vos gesseritis erga inimicos vestros. Dimittitis? dimitto: vindicatis? vindico. Quàm bonus Deus! Si qui etiamnum abnuant inimicis liberalem dare veniam, simillimi sunt basilisco, qui solus inter serpentes nullo carmine devinciri potest, adeò venenatus est. Quod minatus Hieremias vates: *Mittam vobis, inquit, serpentes regulos, quibus non est incantatio.* His simillimi sunt isti, qui ex injurijs adeò altè in animum demissis tantum veneni concipiunt, ut à nullo nec hominum nec Angelorum persuaderi possint, inimicis ignoscere, & gratiam culpæ facere.

Ergo pereant hoc certo fulmine: *Judicium sine misericordia illi, qui non fecerit misericordiam.* Clamat Christus: *Dimitte illi.* Et Christiani contra seiplos assidue clamant, *Dispense illos?*

S. VII. Exemplo id monstratur.

Philippus II. Hispaniarum Rex cautus Princeps, ut filio subditos conciliaret, edictum scribi iussit, quod subditis fore ingrattissimum non nesciebat. Et fama jam emanarat, brevi promulgandum. Hic filius. scilicet interpositus, & subditis varia musitantibus promissit, effecturum se, si possit ullo modo, ne promulgetur. Effecit. Hic filius omnes deprædicare, atque in caelum extollere, ac dicere, sua illi omnia deberi. Pater æternus capitis nos damnarat, filius nostrorum scelerum pœnas expendens: *Pater, inquit, dimitte illis.* Quàm jure nunc Christus illud nobis ingerit. *Nône ergo oportet et te misereri conservi tui, sicut et ego tui miserus sum?* Ne, quales basilisci sumus aut aspides furdæ, qua non exaudiant vocem incantantium. Amarietudinem omnem animo epiciamus, & de cordibus nostris ignoscimus omnibus, quicumque nos unquam læserunt. Alijs per Christi mortem & Sanguinem rogamus, nunc ipse Christi Sanguis, mors ipsa rogat, ut inimicos in gratiam receptos charitatis brachijs, exemplo Domini, complectamur. Nullus jam amplius sit inimicus.

Catonem ajunt gestasse anulum, in quo insculptæ fuerint hæ voces, Amicus unus, inimicus nullus. Amicorum optimus, sincerissimus, & verè unus pro mille Christus est, inimicus posthac nullus sit. Cohortatus nos acriter Paulus: *Accersisti, inquit, ad testamentum novi mediatorum IESVM. & sanguinis asperersionem melius loquentem quàm Abel.* Videte ne recusetis loquentem. Sanguis Abel vindictam, Christi Sanguis veniam clamat, eamque nobis offert gratiam, ut per veniam hostibus concessam, culpas à nobis commissas omnes eluamus. *Videte ne recusetis loquentem.* Fidem Christo, veniam debemus inimico. Non enim dimittendi tantum potestatem habemus, sed & necessitatem. Præcipientis vox est: *Non dico tibi, usque septies, sed usque septuagies septies:* hoc est, quadringentis nonaginta vicibus, ait Ambrosius, ut toties peccanti in die fratri dimitteret, quoties ipse peccare non posset. *Ne autem, inquit Augustinus, lingua dicas non posset. Ne autem, inquit Augustinus, lingua dicas*

non posset. Ne autem, inquit Augustinus, lingua dicas Ignosco: & corde differas. Vocem etiam audit homo, conscientiam tuam Deus inspicit. Melius est ut non clames ore, & dimittas corde; quàm ut blandus sis ore, corde crudelis. Videte ne recusetis loquentem. Peccatis suis veniam exorat, qui eam alijs non negat: sibi ipse laqueum ne erit, quisquis alteri non ignoscit. Sunt qui injuriam hæctenus condonent, ut eam non vincitent, sæpe tamen exprobrent. Sunt alii qui quidem sileant, nihilominus manet altè mente repositum, quod ingratis illorum est commissum. Indulgentia mala, quia non plena. Totum & ex toto animo dimitte. Sic & Pater meus caelestis faciet vobis, si non recusetis unquam fratri suo de cordibus vestris. Observate

Domini voces: *De cordibus vestris.* Imperfecta, nulla est ignoscencia, quæ vel minimum amaritudinis aut similitatis referat. Vis tibi è toto ignosci? Nec alijs hanc gratiam negaveris. *Quod tibi vis fieri, & alteri facito.* Oigitur formidolosa sententia! Si parva fratribus non dimittimus, magna nobis à Deo non dimittuntur. *Videte ne recusetis loquentem.* Aut tribue veniam, aut patere flammam.

CAPUT II.

Altera Christi morientis cygnea modulatio: Hodie mecum eris in paradiso.

Isaie vaticinium est, *Dabo clavem domus David super humerum ejus: & aperiet & non erit qui claudat; & claudet, & non erit qui aperiat.* Grandes omnino & admodum caræ claves sint quæ humeris feruntur. Beatus Maurilius Andegavensis Præsul, rogatus à quadam matre, filium moribundum sacro chrismate firmaret, sed dum Maurilius aliquantulum sacris est importatus, puer obiit. Nimirum hoc suum facinus Pontifex sentire, nec aliter expiandum, nisi munere abdicatione. Præinde, accusatore ac iudice seipso exul clam navim conscendit, lapsisque in mare, quas secum tulerat, templi clavibus vover non prius patriam visurum, quàm claves amissas recepisset. Mari trajecto, servum se viro Principi addidit, & hortum colit. Jam annis omnino septem totâ Europâ à suis quaeritus, caelesti demum iudicio inventus est. Tot preces precibusque mistæ lacrymæ, redditaque à pisce, qui navim insulerat, claves reditum tandem persuaserunt.

Ante aliquot annorum millia claves paradisi abjectæ sunt in divina Justitiæ pelagus. Mortalium nemo hinc urinatorem agere, illaque in lucem eruere valebat. Dum denique Christus Jesus Pontifex summus & Episcopus animarum nostrarum per rubrum mare sui sanguinis trajecit, & perditas paradisi claves in immani ceto, *Mortem vocant,* reperit, idque post quinque millia annorum. Ab eo nimirum tempore possunt infanti unius diei vel horæ paradysum referare. Certissimum ejus rei testimonium accepimus ab ipso paradisi Domino, qui latroni juxta se pendenti dixit, *Hodie mecum eris in paradiso.* Amantissimum regis promissum. Atque hæc altera Christi morientis cygnea cancio est. Quando igitur superiori capite, oblatâ occasione, latronis preces: *Memento mei Domine, cum veneris in regnum tuum,* exposuimus, nunc benignissimum Christi responsum, *Hodie mecum eris in paradiso,* explanabimus.

S. I. Expenduntur voces: Hodie mecum eris.

Nuptialis Samson convivis suis proposuit hoc enigmatis: *De comedente exivit cibus, & de forte egressa est dulcedo.* Nemo repertus est totis sex diebus, qui solveret nebulosam questionem. Demum Samsonis uxor hoc arcani eis patefecit: In faucibus leonis, quem Samson occiderat, examen apum esse inventum. Hinc responsum: *Quid dulcius melle, & quid fortius leone?* Leo tribu Juda est Dominus Jesus, quem necavit Hebræa Synagoga. Hic leo comedens fuit: *Mens cibus est,* ait apostolus, *ut faciam voluntatem ejus qui misit me.* Sed & fortis fuit hic leo. Omnia quascumque voluit fecit. Ex ore hujus leonis exiit mel istud, *Hodie mecum eris in paradiso.* Hodie, inquit, non post aliquot annos, aut menses, aut dies, sed hodie nandum abdito tu mecum eris in paradiso. En summus Pontifex noster consententem teum continuò de reis eximit, & crimina ejus absolvit. Sed singulas Christi promittentis voculas expendamus.

Hodie. Joseph in vinculis pincernam regium rogarat, *Tantum memento mei, cum tibi bene fuerit.* Et tamen succedentibus prosperis, *propositus pincernarum oblitus est in*

Franciscus Harcus an. 1290. Septemb. obiit Maurilius anno Christi 410. aetatis 90.

Christus pontifex summus post quinque millia annorum reperit claves paradisi. Luc. cap. 23. vers. 43. Ibid. v. 41.

Judic. c. 14. vers. 14. Leo de tribu Juda Dominus Jesus vs. Luc. c. 4. vers. 34. Foris fuit, ex quo mel fuit istud: Hodie mecum eris in paradiso. Verba Christi promittentis expenduntur: r. Vocula. Hodie. Gen. c. 40. v. 14. & 23.

• *interpretis sui.* Si quid curatum velis, Christo manda, Christum roga: *memorato mei.* En responsum promptissimum: *Hodie mecum eris in paradiso.* Sicut Adam post commissum furum vitiose confitens, paradiso mox eiectionis, ita latro post tot latrocinia serio respiciens paradiso mox receptus est.

Ad finem hujus vite illico aut premiis aut supplicii Deus afficit. Quandoque etiam in hac vita. Nam Judæis murmurantibus, *adhuc esca eorum erant in ore ipsorum, & ira Dei ascendit super eos.* Pueruli in Elisæum illudentes mox ab uris laniari. Quivis hominum exacta vitâ, momento primo non solum scit futurum præmium aut supplicium, sed sentit. Quod & latroni huic contigit.

Augustinus Christi personam induens, *Non te differo, inquit, tanta fidei reddo quod debeo: quia non solum credis me resurrecturum sed etiam regnaturum.* Inauditum profus est simul feminare ac metere. Hoc latro fecit. O bone Jesu, charissimos hominum in orbe hoc relinquis, & homicidæ nefario mox parat paradiso! Sed prædixit Siracides, *In opere ipsius exiguum laborabis, & cito edes de generationibus illius.*

Matthæus patremfamilias dixisse procuratori memorat, *Voca operarios, & redde illis mercedem, incipiens à novissimis.* Aeterni Patris procurator Christus incipit à latrone post horam undecimam veniente, cui denarium persolvit. Suadet Salomon, *Nec dicas amico tuo, vade & reperte, & cras dabo tibi, cum statim possis dare.* Fecit certe hoc Filius Dei. Sed quid hoc? Amicissimi petierunt præmii aliquid, at verò non statim id obtinuerunt. Abraham post iter ex Ur longissimum, post multa Deo præstita obsequia: *Domine Deus, inquit, quid dabis mihi?* Promiserat quidem Deus: *Faciám te in gentem magnam; nondum fecerat: benedicam tibi, nondum benedixerat: magnificabo nomen tuum, nondum magnificaverat: perambulabo terram, quia tibi daturus sum eam, sed nondum dederat.* Petiit Moyses: *Si ergo inveni gratiam in conspectu tuo, ostende mihi faciem tuam.* Responsum est: *Faciem meam videre non poteris.* Philippus Christi discipulus petiit: *Domine, ostende nobis Patrem.* Nil novi vidit, sed hoc responso accepit: *Quomodo tu dicis: Ostende nobis Patrem? Non credis, quia ego in Patre, & Pater in me est?* Paulus ter Dominum rogat, & deprecat, ut colaphos atque plagas satanæ: neque tamen hujus angeli discessum imperat. Hoc unum illi responderetur: *Sufficit tibi gratia mea.* At latro solum sui memoriam in regno petit, mox regnum ipsum obtinet. Quid hoc obsecro? Maximi refert, quam opportunè aliquid petatur. Latro suas preces Christo allegavit opportunissimè. Si quis pecuniam roget, dum pecunia numeratur; si quis panem postulet, dum panis furno eximitur, aut penori mandatur, vix pecunia, vix panis negari potest. Ita hic profusus, dum Christus Cherub flammato gladio armatum paradisi custodem amoveret, latro supplicem libellum offert: mox illi responsum: *En paradisi panditur: si vis, licet itrepere.* Deinde hinc liquet, quam verum sit effatum illud: *Unus actus intensus plus valet quam mille remissi.* Melior est unica fervens hora quam multi anni languidi; melior est unicus paulo grandior nummus aureus quam crumena obolis plena.

Unicum memorabile facinus, seu, actus heroicus præstantior est, quam aliæ actiones plurimæ, sed remissæ. Hoc actionum discrimen summi apud Deum momenti est; qui non attendit quantum offeramus, sed ex quantitate actiones medullâ boni spiritus plenas desiderat. Reverà latro eam fidem, eamque humilitatem & charitatem in cruce ipsâ exhibuit, ut hæ inferiores ipsius actiones plus valuerint quam aliorum mille. Hinc illud promptissimum infiniti pretii promissum: *Hodie mecum eris in paradiso.* Christi ore in Sanctorum album est relatus latro, & omnium sanctorum primus. *Hodie mecum eris.* Summum hoc solatium est: de lecto in cælum rectissimâ viâ evolare posse. Hujus rectissimi volatus modum in

Gen. cap. 15. vers. 2. *Ibid. cap. 12. vers. 2. Ibid. cap. 13. vers. 17. Exod. c. 33. v. 13. & 20. Ioh. c. 14. vers. 8. 9. 1. Cor. c. 13. v. 8. & 9. Quomodo latro mox obtinuerit præmium à Deo, a meicis verò sit dilatum.*

Christi ore latro inter sanctos primus nominatur. Nova legi.

A *Aeternitatis Prodomo docemus. Beatus Paulus illud Præmium* *Hodie menti altè infixurus, Adhortamini vosmetipsos, inquit, per singulos dies, donec Hodie cognominatur, ut non obduretur quis ex vobis fallaciâ peccati. Hodie si vocem eorum audieritis, nolite obdurare corda vestra.* Duo sunt Hodie, breve unum ac miserum, felix alterum & æternum. Latroni dictum: *Hodie miserum ac breve paulo post finies; incipies æternum, non finiendum.* Sed & alia quoque voculas expendamus.

Mecum. Hoc solum, esse cum Christo, hoc unum atque unicum abundè satis fuisset promittere, Nam, uti Mecum Augustinus loquitur, *ubi malè esse poterat cum illo, & ubi bene esse poterat sine illo?* Latro igitur magnis & incitatis passibus, viâque profus compendiaria in paradysum pervolavit. Non ei dictum: *Paullatim, post me illic pervenies, sed Mecum.* Adam, Enos, Mathusalem nongentis sexaginta novem annis ambulando non accessit sunt, esse cum Deo, quod iste trihorio impetravit. Christus in cruce humanis ac divinis solatiis omnibus carere voluit, hoc unum admisit, hominem insipium & gurgite scelerum extrahere, & unâ secum in beatitudinis domicilium perducere. Quod Apostolis in prædicandâ cenâ promissit: *Vt edatis & bibatis super mensam meam in regno meo;* id latro ante Apostolos experitur.

David in Miphibosetum & Bertellai filios liberalis exitit, luculentis de causis. Miphibosetum corpore quidem caduco clausus, sed tamen regis filius: Bertellai verò regem fugientem grandi munificentia excepit. At latro per omnem vitam improbus, est gratiâ, repentinâ regiam Christi mentem accumbit. Jam audit: *Mecum eris: Ego tibi, tu mihi.*

Salomonem Magnificum & Clementem alibi laudamus: Christus Clementissimus, Magnificentissimus, Summæ clementiæ fuit, ad probra omnia obmutescere, ad paucula sicarii verba velut reviviscere, & omnem exprobrare liberalitatem. Magnificentiæ maximæ fuit homini per omnem vitam improbo largiri paradysum. Quam bonum huic Domino servire! multi compluribus annis serviunt, demum senes mendici sunt. Hic latro non Christo, sed diabolo totâ vitâ servit, jam repente ditissimus, mens diâ & regno Christi donatur. Promiserat quidem Servator: *Vbi sum ego, illic & minister meus eris.* Atqui crucifixus iste non minister Christi, sed hostis fuit, rota illi, non cælum debebatur. Nihilominus ei munificus rex Judæorum ob pium suspitrium pollicetur paradysum.

Bernardi Claravallensis avo Arnulphus nobilis & dives, Cisterciensis familiæ se addixit. Hic morbis gravissimis præsertim sub vitæ finem exercitatus inter ipsos dolores exclamavit: *Vera sunt omnia, Domine Jesu, vera sunt, quæ dixisti.* Interrogatus quid sibi vellent hæ voces; Promisit Dominus, ajebat, iis omnibus, qui sui amore desererent caduca, centuplum recepturos, & æternam vitam. Ita profusus est; promissi vim jam intelligo. Nam hæ ipsa doloris hujus acerbitas solatio est. Per hos ignes brevi delituros transitur, scio, ad delicias immortales. Spes futuri & immensæ præmii, omnem hujus vitæ voluptatem millies antecedit. Famulum tam fidelem à Christo tam largiter remuneratum, nil miri; in admirationem rapit tam festinatam latroni præmium.

ERIS. Pilato varia sciscitanti respondit Christus: *Erasmus meum non est de hoc mundo.* Verè non erat, Domine Jesu, nec enim humiles superbis, castos impudicis, mites iracundis misceri passus fuisses, si regem hic agere voluisses. Hinc crucis locum his verbis animas: *Eris mecum.* Nondum in patriâ sumus, sed erimus, & simul erimus. Mater filiolo cibum aut potum in alienâ domo importunius petenti respondere solet; *Mi fili, paullatim expecta, ubi domum redierimus, dabo.* Ita Christus sui memoriam roganti: *Hodie, ait, mecum eris.* Nolita quidem

Christi ore latro inter sanctos primus nominatur. Nova legi.

dem corpora in sepulchris erunt, sed anima tua pars hominis melior, cum mea erit.

§. II. Christi in iis verbis benignitas, Latronis felicitas.

Q Vamprimum in orbem venit Christus, animas ad se trahere cepit; sic utero virgineo etiamnum clausus Joannem Baptistam traxit, ita in cunabulis adhuc conditus ab Oriente Magos attraxit, ita Petrum & Andream, ita Matthæum & Zachæum, ita Nicodemum & Magdalenam ad se pertraxit, ita in ipso ex hoc orbe transitu, velut magnes, traxit latronem. Sed cur, o bone Jesu, non etiam latronem alterum ad te traxisti? nam & pollicitus es, Omnia traham ad meipsum. Alter trahi noluit, imò quò minus trahi posset, omnibus modis obstitit; cor ejus mons plumbeus, immobilis fuit; obstititissima ejus voluntas omnem salutis viam obfirmavit; perit, quia perire voluit.

At verò alter mox victas dedit manus Christo, ita è prædone præco Evangelicus evasit. E diverso Judas ex Evangelico præcone factus est prædonum, furum, latronum coryphæus; Dominum servus, Magistrum discipulus vendidit, quem coram orbe latro defendit differtissimus Christi advocatus. Hac mutatio dextra Excessi.

Facile est enim in oculis Dei subito honestare pauperem. Ita solet Deus, qui ex armentariis Prophetas, ex opilionibus Reges, è telonariis Apostolos, è piscatoribus Doctores, è latronibus Martyres & paradisi cives constituit. Non possum, quin Augustinum eximè de hoc loquentem huc sitam. Verba ejus fideliter admetiar: Pendebat in cruce Christus, inquit, pendebat & latro. In medio ille, illi à lateribus. Insultrat unus, credit alter, judicat medius ille. Ille enim qui insultrabat, hoc dixit, Si filius Dei es, libera te. Et alius ad illum: Tu non times Deum? si nos propter facta nostra merito patimur, ipse quid fecit? Et conversus ad eum, Memento, inquit, mei Domine, dum veneris in regnum tuum.

Magna fides! huic fidei quid addi possit, ignorat. Titubaverunt qui viderunt Christum mortuus suscitatum: credidit ille, quem videbat secum in ligno pendentem. Quando illi titubaverunt, tunc ille credidit. Qualem fructum Christus de arido ligno percipit? Quid enim Dominus dixerat? Amen dico tibi, Hodie mecum eris in paradiso. Tu differas, ego agnosco te. Quando hoc speraret latro? Adductus de latrocinio ad judicem, à judice ad crucem, de cruce ad paradysum. Deinde ipse attendens merita sua non dixit, Memento mei, ut liberet me hodie: sed, Cum veneris in regnum tuum, tunc memor mei esto; si mihi tormenta debentur, vel quomodo veneris in regnum tuum. Et ille: Non sic. Invasisti regnum calorum, vim fecisti, credidisti, rapuisti: Hodie mecum eris in paradiso. Non te differo. Tanta fidei hodie reddo quod debeo. Latro dicit, Memento mei Domine, cum veneris in regnum tuum. Non solum credebat resurrecturum, sed etiam regnaturum. Pendenti, rucisaco, cruento ligno hærenti: Cum veneris, inquit, in regnum tuum. Et illi, Nos sperabamus. Vbi latro invenit, ibi discipulus perdidit.

Ne latro somnum putaret liberalissimum promissum, Christus jurando fidem faciens, Amen dico tibi, ait, Hodie mecum eris in paradiso. Vià rectissimà è cruce ibis in paradysum. Hæc mira sed minimè injusta. Latro hac sensus hominum, ait Gregorius, nec quidquam de cunctis suis cognoscitur, quia divinorum judiciorum abyssus humana mentis oculo nullatenus penetratur. Scimus quòd latro de patibulo transivit ad regnum, Judas de Apostolatus gloria è lapsus in cartarum. Quis ergo discutiatur, in quâ viâ habitat lux, & tenebrarum quis locus sit, ut ducat unumquodque ad terminos suos, & intelligat semitas domus ejus?

§. III. Reliquia Christi verba (In Paradiso)

IN PARADISO. O admirandam Domini bonitatem! qui Anna, Caipha, Herodi, Pilato non respon-

dit, latroni consentienti non tantum patientissimas aures accommodavit, sed audite confessionis trientem reddidit paradysum. Quanta est, o Christe, tua liberalitas! Homo nefarius pauculis verbis sui memoriam in regno non deponendam petiit, mox ipsum regnum accepit. Quid amplius Joanni Baptista, quid Stephano Martyrum antesignano, quid Paulo Apostolorum maximo promissum? Verissimè dixit Ambrosius, Vberior est gratia quam precatio. Hæc Dei est liberalitas, plura quam petas largiri solet. Abrahamus filium petiit, non tantum id impetravit, sed eum filium, è quo filius Dei natus sceretur. Jacob ut Benjamin rediret, unice postulavit; non illum solum sed & Josephum incolumem recepit. Salomon unam atque unicam desideravit sapientiam; non illam tantum, sed & opulentiam accepit. Ezechias extensorem vitam in annum unicum flagitavit, anni quindecim in augmentum vitæ concessi sunt. Tobias reducem dumtaxat filium optavit, tunc cum filio & filii conjux & argentum multo datum rediit. Quærat ille servus non sibi decem millia talentorum remitti, sed pensionis moram tantum poposcit, omnia ei nomina, totum debitum est remissum. Latronis verum erat, O si tam beatus sim ego, Domine, ut mei solum meminisse digneris in tuo regno! non hoc tantum, Mecum eris in paradiso. Non in memoriâ tantum meâ, sed in meo regno rex eris, regibus omnibus beator. Quam bonus Israel, Deus his qui recto sunt corde! Quam bonum servire Deo, qui minima etiam obsequia tam munificè remuneratur!

Assuerus rex munificentiam suam in Estherem explicaturus, Quid petis, ait, ut detur tibi? & pro quâ re postulas? Esth. cap. 5. etiam si dimidiam partem regni mei petieris, impetrabis. Idem & Herodes Herodidi filia pollicitus, Pete à me, inquit, Marci c. 6. quod vis, quicquid petieris, dabo tibi, licet dimidium regni mei. Sed peute dedit, nec quidem dimidium. Christum non provinciam, non regni dimidium, sed regnum dat totum, qui potens est omnia facere superabundanter quam petimus aut intelligimus. Hebræis olim promissa cap. 3. v. 20. vini, frumenti, olei abundantia, refertum penu, distenta horrea: tandem autem, tandem promittitur & conceditur paradysus. Atque hoc vel intelligentiæ rudi aptissimè. Si dixisset Christus: Deo fueris, Deum videbis; non tantas delicias, nec tam opima sibi gaudia cogitatione depinxisset latro, atque cum viridarium & paradysum audiri promitti. Verus verbum est: Ubi Rex, ibi curia; ubi Papa, ibi Roma; sic ubi Deus, ibi paradysus. Ajunt beatum Egidium divi Francisci socium ex eo tempore, quo Christus ei spectabilis adfuit, tam concisus in cælum desideris raptum, ut audito vel à pueris per plateas paradisi nomine, rerum omnium sensu destitueretur.

Vani laboris sit, pluitibus hæc disceptare, quis ille promissus fuerit paradysus. Non cælum, siquidem quadraginta post diebus in cælum Christus abiit. Non paradysus protoplastis habitatus, quem ajunt non extare amplius, quamvis Irenæus & Justinus contrarium affirmant. Non Persicus, pensilis hortus, quem vero nomine paradysum vocant. Promissit igitur, claram Dei visionem, quæ die illo cunctis in Abraham sinu collectis est concessa. Hanc paradysum nominat, Est enim gaudium mille gaudiis refertissimum. Paradysum Christus in eam usque horam numquam nominaverat, sed in extremis velut Pater abditum thesaurum filiis ostendit. Sublimis in regno, uti Bernardus loquitur, suavis in ligno. De seipso Christus dixerat: Ego sum ostium, per me si quis introierit, salvabitur. En ostium cum quinque gradioribus feris, patentioribus plagis. Una alterave horula ad hoc ostium pervigilata peperit beatissimam in cælum æternitatem; ad eò infinite bonus est Deus, homines & jumenta salvans. Glorificabit me bestia agri, ait, dracones & struthiones. Nemo miretur à Dei filiis, ab astris maturnis,

Llatroni promissa clara Dei visio.

Llatroni promissa clara Dei visio.

Llatroni promissa clara Dei visio.

Llatroni promissa clara Dei visio.

Llatroni promissa clara Dei visio.

Llatroni promissa clara Dei visio.

Llatroni promissa clara Dei visio.

Llatroni promissa clara Dei visio.

Llatroni promissa clara Dei visio.

Llatroni promissa clara Dei visio.

Llatroni promissa clara Dei visio.

Llatroni promissa clara Dei visio.

Llatroni promissa clara Dei visio.

Llatroni promissa clara Dei visio.

Llatroni promissa clara Dei visio.